

Eensklaps zag hij op. De accoorden van Philips Jansz. klonken niet meer onder het geroesemoes van de pratende en lachende passagiers. Terstond herinnerde hij zich het doel van zijne komst in het Pand, en klampte hij den luitmaker aan. Deze klaagde steen en been over Stijntje's luit. Zij was geheel ontredderd, het zou niet meer gaan. Het ware beter eene nieuwe te koopen — en vlug toonde Philips Jansz. hem de fraaiste en klankvolste instrumenten uit zijne kasse, maar Bredero slingerde ongeduldig zijn mantel van helderblauw laken heen en weer — de prijzen stegen hem te hoog.

— „Het best is bestekoop!” — antwoordde de luitmaker. — „Wat niet en kost, dat deugt niet!”

Doch Gerbrand luisterde niet. Hij had zijne aandacht plotseling gevestigd op eene groep koopers en koopsters, die weinige schreden verder, bij de kasse van Jan Swijnskop, de wonderfraaie, beschilderde witte Indische zijde van dezen kunstenaar oplettend bekeken. Het waren langere of kortere banen zijde, die slingerende bloemfestoenen of struiken met purperen en azuren colibri's vertoonden, op de roomwitte zijde met brandende kleuren uit de hand geschilderd door Jan Swijnskop.

Twee jonkvrouwen, wier uiterlijk terstond verried, dat zij zusters moesten zijn, waren opgetogen over de fraai bemaalde stof. Zoodra Bredero deze beiden door een toevalligen blik had ontdekt, bleef hij, roerloos, als versteend, tegen de kasse van den luitmaker leunen, zich een weinig verbergend achter een houten beschot. Een vurig rood vlamde op zijne wangen, weldra wijkend voor de matbleeke tint, die slapelooze nachten en braspartijen hem bezorgd hadden. Al zijne geestkracht scheen zich in zijne fonkelende, zwartbruine oogen saâm te trekken — hij bleek plotseling als onder de bekoring van eene bovenaardsche verschijning te worden weggesleept. Hij vergat plaats en tijd, om te staren, te staren zonder eind.

Zijne aandacht werd hoofdzakelijk geboeid door ééne der beide zusters, de rijzigste, de blondste en de jongste, zoo hij meende. Nooit had hij eene jonge vrouw gezien, die zoo wegsleependen indruk op hem teweegbracht. Gelukkig had de onbekende juffer haar masker in de hand genomen, om de geschilderde zijde onbelemmerd van nabij te kunnen zien. Zij was rijzig van gestalte, mocht ze nu met hare zuster zich wat vooroverbuigen, om alles nauwkeurig te bekijken. Zij was zeer kostelijk, zeer eenvoudig, maar tevens zeer smaakvol gekleed. Zij droeg een hongerlijn van bleekblauw satijn, met breede zilverkant omlegd. Een platte kraag van Kamerijksch batist, omzoomd door Mechelsche kanten, bedekte borst en hals; een zwart fluweelen lint met een gouden kruis deed de verblindende blankheid van dien hals witschitterend uitkomen. Een hoedje in eene spitse punt van boven uitlopend, met bleekblauw armozijn overtrokken, en gesierd door zilverkant, omwuijd van eene witte en eene blauwe struisveer, dekte het schoone hoofd. Het roodblonde hair, met gulden kantlichtjes oversparkeld, was op het achterhoofd in een breeden wrong saamgebonden, en liet het hooge voorhoofd geheel vrij. Zoodra zij haar gelaat naar iemand